

עפ"א 1658/10/18 - היינה נוף חנה בע"מ, ניר שובר, גיא עזריאלי נגד רחל אטיה-נדב

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"א 1658-10-18 היינה נוף חנה בע"מ ואח' נ' 22 נובמבר 2018
אטיה-נדב

בפני הרכב כב' השופטים: י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב. בר-זיו, שופט

א. אלון, שופט

המערערים:

1. היינה נוף חנה בע"מ

2. ניר שובר

3. גיא עזריאלי

ע"י ב"כ עוה"ד יואל גולדברג ואח'

נגד

המשיבה:

רחל אטיה-נדב

ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל סיגל ואח'

פסק דין

א. הערעור שבפנינו הוא על שתי החלטות של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט א. רובס), האחת מיום 13.9.18, השנייה מיום 14.9.18, בת"א 24636-04-14.

ב. נסיבות העניין הינן בתמצית אלה:

עסקינן בבית מגורים ובו מספר יחידות דיור וחזית מסחרית ברחוב דרך הים 68 בחיפה. בקומת הקרקע של המבנה מצויות שלוש חנויות וסטווין, ששטחו מהווה חלק מן הרכוש המשותף של בעלי הזכויות בבנין. בעל הזכויות בשלוש החנויות שבחזית הבנין הינו מר חיים גרוס. אחת מן החנויות הושכרה למערערת מס' 1, שהיא חברה בבעלות המערערים מס' 2 ומס' 3, אשר פתחו באותה חנות בית קפה.

המשיבה הגישה תובענה כנגד המערערים ובה התבקשו 15 סעדים, חלקם כנגד מר גרוס, וחלקם כלפי המערערים. בין היתר, עתרה המשיבה להורות למערערים לפרק את העבודות שבוצעו ללא היתר בסטווין ובכל הרכוש המשותף ולהחזיר את המצב לקדמותו, וכן עתרה למתן צו מניעה קבוע כנגד המערערים שימנע את פתיחת בית הקפה, וכן לאסור על המערערים להשתמש בכניסה לחדר המדרגות כפינת עישון ו/או אכילה, ולחייב את מר גרוס לרצף מחדש את רצפת הכניסה.

ג. ביום 28.8.17 ניתן פסק הדין שבמסגרתו הורה בית משפט קמא למערערים לפרק את קירוי החורף ואת המשטח שלצד הכניסה לבנין (מימין), לפרק ולהסיר את משטחי הדק, המעקות והאדניות שנבנו על ידם בחזית הבנין, וכן את משטח העץ המשופע (מימין לסטווין) וזאת עד 18.10.17.

עמוד 1

כמו כן, ניתן צו מניעה קבוע האוסר על המערערים לסגור את הסטוויין שבחזית הדרומית הפונה לכביש, ובחזית המזרחית הפונה לשביל הגישה לבניין, בין אם באמצעות התריסים החשמליים שהותקנו במקום או בכל דרך אחרת.

עוד נקבע באותו פסק דין שהמערערים מנועים מלהניח ציוד כלשהו בשטח הסטוויין לצורך הפעלת בית הקפה. כמו כן נאסר על המערערים או מי מטעמם לבשל או לטגן בשטח בית קפה שבבעלותם.

בנוסף, הורה בית משפט קמא בפסק דינו שבית הקפה ייסגר מידי יום חול עד השעה 21:00, ובימי שישי עד השעה 16:00, ולא יפעל כלל בשבתות ובחגים החל מיום 1.10.17.

ניתן גם צו מניעה שאוסר על המערערים או מי מטעמם (לרבות אורחי בית הקפה) לעשן בחצר הבית המשותף, והמערערים חויבו להציב שלט מתאים בנוגע לאיסור זה במקום בולט בשטח בית הקפה ולאכופ את האיסור על אורחי בית הקפה.

פסק הדין הנ"ל מיום 28.8.17 הוא חלוט.

ד. ביום 13.3.18 הגישה המשיבה בקשה לפי סעיף 6 של פקודת בזיון בית המשפט, בה טענה, שלמרות התראות רבות עומדים המערערים בסירובם לקיים את פסק הדין, והם לא פעלו להפסקת המטרדים ולא עשו דבר מבחינת הצווים שנכפו עליהם.

לאחר דיון **ארוך ומפורט** שהתקיים במעמד הצדדים ביום 13.5.18 קבע בית משפט קמא, בהחלטתו מיום 14.5.18, כי המערערים לא הוכיחו את הטענה העיקרית שהועלתה בתגובתם, ולפיה הושג הסדר בינם לבין המשיבה באופן ששינה את הוראות פסק הדין מיום 28.8.17. לפיכך, נדחתה טענתם זו של המערערים.

טענה נוספת שהעלו המערערים היא, שיש למחוק את הבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט כנגד המערער מס' 3 (גיא עזריאלי), מכיוון שהוא אינו שותף עוד בבית הקפה מאז מתן פסק הדין. בית משפט קמא ציין, שטענה זו לא הועלתה בתצהיר התשובה מטעם המערערים, ומה עזריאלי לא הגיש תצהיר מטעמו בעניין זה.

עוד קבע בית משפט קמא, כי בכל הנוגע להפרות הנטענות, הרי אלה הוכחו בפניו, דהיינו, המערערים, כך נקבע, הפרו ברגל גסה את כל הוראות בית המשפט וחטאו בביזיון בית המשפט (למעט הפרה אחת, דהיינו, לא הוכח שהמערערים הפרו את ההוראה האוסרת עליהם, או על מי מטעמם, לבשל ו/או לטגן בשטח בית הקפה שבבעלותם).

בנוסף, דחה בית משפט קמא את טענת המערערים, לפיה מאז פסק הדין השתנו הנסיבות בנימוק שהתקבל

אישור מן הרשות המקומית לפיו אין מניעה לנהל במקום את בית הקפה, לרבות הקירוי.

בית משפט קמא ציין, שהחלטת הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה ביחס לשינוי יעוד הסטווין למטרת מסחר ניתנה במישור התכנוני ולא במישור הקנייני ולכן אין בה כדי לשנות מהוראות פסק הדין. בנוסף, קבעה הוועדה, שיש להרוס את קירוי החורף, כתנאי להפקדת התוכנית, ותנאי זה טרם בוצע.

ה. בסיכום הדברים איפשר בית משפט קמא למערערים לתקן את ההפרות שבסעיפים 18(א) ו-18(ה) של החלטתו מיום 14.5.18, וזאת עד ליום 30.5.18, ולהגיש לבית המשפט עד אותו מועד אסמכתאות בדבר ביצוע הוראות אלה של בית המשפט במלואן. עוד הוסיף, שככל שהדבר לא ייעשה עד 30.5.18 יחויבו המערערים, ביחד ולחוד, בתשלום קנס יומי נמשך בסכום של 1,000 ₪ ליום החל מתאריך 1.6.18 עד שיוכחו כי מילאו את כל ההוראות כנדרש.

עוד קבע בית משפט קמא, שהחל מיום 18.5.18 יהא על המערערים ביחד ולחוד לשלם קנס יומי של 4,000 ₪ בגין כל הפרה של ההוראה שבסעיף 18(ב) של החלטתו מיום 14.5.18, ולגבי ההפרה שבסעיף 18(ד) של ההחלטה קבע בית משפט קמא שיחול קנס יומי בסך של 8,000 ₪ החל מיום 18.5.18.

כמו כן, חויבו המערערים בתשלום קנס מיידי בסך 15,000 ₪ לטובת אוצר המדינה, וכן בתשלום הוצאות ההליך למשיבה.

ו. על החלטתו של בית משפט קמא הוגש ערעור מטעם המערערים אשר נדון בבית משפט זה ביום 28.6.18 בע"פ 38969-05-18. בישיבה זו הוצע לצדדים כדלקמן:

1. הערעור שהוגש ביום 17.5.18 - יימחק.

2. ככל שיבוצע פסק דינו של בית משפט קמא מיום 28.8.17 במלואו בתוך 10 ימים (ממועד ישיבת 28.6.18), כולל הורדת קירוי החורף והדק באופן מלא, תעמוד הסנקציה שנקבעה בהחלטת בית משפט קמא מיום 14.5.18 על מחציתה.

3. האסמכתאות בדבר ביצוע מלוא פסק דינו של בית משפט מיום 28.8.17, לרבות ההחלטה מיום 14.5.18, יוגשו לבית משפט קמא בתוך 10 ימים (ממועד ישיבת 28.6.18), אשר יחליט האם אכן בוצע פסק הדין במלואו.

4. ככל שפסק הדין של בית משפט קמא מיום 28.8.17, לרבות ההחלטה מיום 14.5.18, לא יבוצעו במלואם בתוך 10 ימים (ממועד ישיבת 28.6.18) תמשכנה הסנקציות לעמוד על כנן,

ותמשיך לעמוד על כנה החלטת בית משפט קמא מיום 14.5.18.

5. ניתנה אפשרות למערער מס' 3 (גיא עזריאלי) להגיש לבית משפט קמא בקשה חדשה בצירוף תצהיר וראיות, לצורך שחרורו מן הסנקציות שנקבעו בהחלטת בית משפט קמא מיום 14.5.18, כולן או מקצתן, ומאיזה מועד.

הצעה זו נתקבלה על דעת הצדדים וקיבלה באותו מעמד תוקף של פסק דין, ובהתאם לכך נמחק הערעור. לעניין הוצאות המשפט בערעור ניתן פסק דין משלים ביום 1.7.18.

ז. נציין, כי נוכח האמור בסעיף 21(א) של החלטת בית משפט קמא מיום 14.5.18, בדבר מתן הזדמנות למערערים לתקן את ההפרות עד 30.5.18, הגישו המערערים לבית משפט קמא ביום 30.5.18 הודעה על המצאת אסמכתאות, שאליה צורפו 4 תמונות בשחור לבן.

בית משפט קמא אישר בהחלטתו שאכן הוצב במקום שלט בדבר איסור עישון, אך הבהיר, ששאר התמונות אינן מהוות אסמכתא בדבר ביצוע כל שאר ההוראות שבהחלטה מיום 14.5.18, וכי לא ניתן להבין מן התמונות שהוראות ההחלטה אכן בוצעו. כן הורה בית משפט קמא, שיש להגיש אסמכתאות ברורות בצירוף תצהיר שיבהיר אלו מסעיפי ההחלטה בוצעו, ומתי.

למחרת, 31.5.18, הוגש תצהירו של המערער מס' 2, בכתב יד, לפיו בוצעו שורה של פעולות בבית הקפה, אולם לא צורפו לתצהיר אסמכתאות, ולא צוינו מועדים. בית משפט קמא ציין באותה החלטה, שאין די בתצהיר כל עוד לא צורפו אליו אסמכתאות מתאימות, דהיינו, תמונות ברורות בצבע בנוגע לכל אחת מן הפעולות הנדרשות לפי החלטות בית המשפט.

ח. ביום 5.6.18 הגיש ב"כ המשיבה הודעה לבית משפט קמא בה טען, שקירוי החורף נותר במקומו, וכן גם האדניות שמקיפות אותו (ובית משפט קמא ציין, שדברים אלה נתמכים באמצעות התמונות שהגישו המערערים עצמם). עוד נטען מטעם המשיבה, שהסטווין עדיין משמש את העסק, בשעות היום מוצבים בו כסאות, ואילו בשעות הלילה הוא סגור על ידי תריס חשמלי.

ט. כאמור כבר לעיל, ביום 28.6.18 הושג הסדר בין הצדדים בבית משפט זה בשעת הדיון בערעור, וההסדר קיבל תוקף של פסק דין.

בהמשך לכך, ביום 5.7.18, הוגש לבית משפט קמא תצהירו של המערער מס' 3, לפיו פורק קירוי החורף, כולל הגג, פורקו הבמה, המדרגות ומשטח החורף עליו הוקם קירוי החורף, האדניות הוזזו לשטח המדרכה, ופנו משטח הרכוש המשותף, פורק המשטח בכניסה לבניין, נפתחו הקירות והמחיצות בשטח הסטווין, סולקו המטלטלין משטח הסטווין, והוצב שלט בדבר איסור עישון. עוד נטען, שהעסק סגור בשבתות.

בהחלטתו מיום 13.9.18, סעיף 6, העיר בית משפט קמא, שנוכח פרוטוקול הדיון בערעור מיום 28.6.18, ברור שעד לאותו מועד לא פורק קירוי החורף במלואו.

י. ביום 8.7.18 אישר ב"כ המשיבה שקירוי החורף, לרבות הרצפה פורק, אך נותר בשטח קיר עץ נמוך עם אדנית וכן נטען, שהחצר והשטח המשותף מלאים בפסולת ושאריות של הקירוי שפורק, ויש לפנותם.

כמו כן אישרה המשיבה, שהעסק אינו פעיל בשבת, אך קיימת פעילות שוטפת בסטווין, לרבות הצבת כסאות ושולחנות בשעות הפעילות. אמנם הוצב שלט בדבר איסור עישון, אך הדבר לא נאכף.

בית משפט קמא העיר, בסעיף 7 של החלטתו מיום 13.9.18, שהודעה זו של המשיבה לא נתמכה בתצהיר ולא צורפו אליה תמונות או כל אסמכתא אחרת.

מוסיף בית משפט קמא, שהחלטותיו מתאריך 9.7.18 ומיום 19.8.18 בדבר בקשתו להגשת תמונות בצבע לא זכו למענה מצד המערערים.

י"א. בהחלטתו מיום 13.9.18, נשואת הערעור, קבע בית משפט קמא, כי לאור הראיות שהובאו בפניו ביצעו המערערים ביום **5.7.18** את הוראות סעיף 53(ז) של פסק הדין מיום 28.8.17 (סעיף 18(א) של ההחלטה מיום 14.5.18), בדבר פירוק קירוי החורף והמשטח שלצד הכניסה לבניין, פירוק והסרת משטחי הדק, המעקות והאדניות שניבנו בחזית הבניין לרבות משטח העץ המשופע (מימין לסטווין).

בית משפט קמא ציין, כי תאריך 5.7.18 הוא המועד בו הוכח להנחת דעתו שהוראות אלה בוצעו, ואולם עד לאותו מועד הפרו המערערים את הוראות סעיף 53(ז) של פסק הדין.

עוד קבע בית משפט קמא, שהוראות סעיף 53(ח) של פסק הדין (סעיף 18(ב) של ההחלטה מיום 14.5.18), בדבר איסור על המערערים לסגור את הסטווין בשטח שבחזית הדרומית הפונה לכביש והחזית המזרחית הפונה לשביל הגישה לבניין, וכן האיסור על הנחת ציוד כלשהו בשטח הסטווין לצורך הפעלת בית הקפה, בוצעו החל מיום 5.7.18, ואולם עד לאותו מועד הפרו המערערים את הוראות סעיף 53(ח) של פסק הדין.

כמו כן קבע בית משפט קמא, שהוראות סעיפים 53(י) ו-53(י"א) של פסק הדין (סעיפים 18(ד) + 18(ה) של ההחלטה מיום 14.5.18) מבוצעות על ידי המערערים, וכן הוסיף בית משפט קמא, שאם בעתיד יפרו המערערים הוראה זו תהא המשיבה זכאית לפנות לבית המשפט לפי פקודת ביזיון בית המשפט בגין כל הפרה לצורך הפעלת הסנקציות שנקבעו בהחלטה מיום 14.5.18.

י"ב. בסיכום הדברים, קבע בית משפט קמא, כי הוראות פסק הדין מיום 28.8.17 בוצעו ביום 5.7.18 5) ימים ממועד מתן פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 38969-05-18 ולכן תעמוד הסנקציה שנקבעה

בסעיף 21(א) של ההחלטה מיום 14.5.18 על מחציתה (500 ₪ לכל יום הפרה) והסנקציה שבסעיף 21(ב) של ההחלטה הנ"ל תעמוד אף היא על מחציתה (2,000 ₪ לכל יום הפרה).

הואיל ומיום 1.6.18 עד 5.7.18 חלפו 35 ימים, קנס בית משפט קמא את המערערים, ביחד ולחוד, בסכום של 17,500 ₪ בגין הפרת הוראות סעיף 53(ז) של פסק הדין.

בשים לב להוראות סעיף 21(ב) של ההחלטה מיום 14.5.18 קבע בית משפט קמא, שהחל מתאריך 18.5.18 עד 5.7.18 חלפו 49 יום לפיכך קנס את המערערים, ביחד ולחוד, בסכום של 98,000 ₪ בגין הפרת הוראות סעיף 53(ח) של פסק הדין דהיינו, המערערים חויבו בתשלום קנסות בסכום כולל של 115,000 ₪ (מעבר לקנס המידי בסך 15,000 ₪ של ההחלטה מיום 14.5.18).

י"ג. בהחלטה נוספת מיום 14.9.18, שאף היא עומדת לדיון בפנינו, דן בית משפט קמא בעניינו של המערער מס' 3 (גיא עזריאלי), שהגיש ביום 4.7.18 (כפי שהתאפשר לו בהתאם להסדר שקיבל תוקף של פסק דין בדיון בבית משפט זה מיום 28.6.18), בקשה לבית משפט קמא לבטל את ההחלטה מיום 14.5.18 ככל שהיא נוגעת אליו, דהיינו, הטלת החיוב גם עליו למרות טענתו שהוא איננו שותף עוד בבית הקפה.

בתצהירו מיום 4.7.18 טען המערער מס' 3, שהוא היה שותף בבית הקפה ביחס עם גיטו ובעלה שהוא המערער מס' 2. בתקופת השותפות הוא עבד באופן פעיל בניהול העסק ובמשמרות, וזאת עד פסק הדין מיום 28.8.17. עקב פסק הדין הודיע המערער מס' 3, לטענתו, שאין להמשיך את ניהול בית הקפה נוכח המגבלות שהציב בית המשפט, ולכן ביקש לסגור את העסק. שותפיו לא קיבלו את עמדתו ולכן סוכם, שהמערער מס' 3 יפרוש מן השותפות החל מספטמבר 2017, ואילו השותפים שנשארו התחייבו בפניו להסדיר את מה שנקבע בפסק הדין מול המשיבה.

לטענת המערער מס' 3, עדכן אותו המערער מס' 2 שהוא הגיע להסדר עם המשיבה תמורת דמי שכירות ולכן המערער מס' 3 לא היה מודאג בעניין החיובים לפי פסק הדין.

לטענתו, לא פנו אליו אישית בעניין הפרת החיובים ונודע לו על ההליכים מפי בא כוחו בסמוך לדיון אליו הוא התייצב.

לדברי המערער מס' 3, הוא נדהם מטענות בנה של המשיבה שעמדו בסתירה מוחלטת לעובדות כפי שנמסרו לו על ידי שותפיו לשעבר.

לטענת המערער מס' 3, הוא עובד כשכיר בזאפה ואין לו קשר לבית הקפה מאז ספטמבר 2017.

י"ד. בית משפט קמא העיר בהחלטתו מיום 14.9.18, שהמערער מס' 3 לא צירף לתצהירו תלוש שכר כלשהו שיתמוך בטענתו.

המערער מס' 3 טען, שאין לו אפשרות לבצע הריסה או סגירה של העסק בשבת או למנוע עישון במקום, הואיל ואין לו זיקה לבית הקפה. המערער מס' 3 הוסיף, שכאשר התברר לשותפיו לשעבר שהמשיבה חזרה בה מן ההסדר, ביצעו הם את כל הנדרש לפי פסק הדין, ומכאן שבאפשרותו ליתן אמון בדברי שותפיו לשעבר שהם אכן

יכבדו את פסק הדין.

בית משפט קמא העיר בהקשר זה, שטענתו זו של המערער מס' 3 אינה נכונה שהרי כעולה מן ההחלטה מיום 14.5.18, גם לאחר שהובהר למערערים, באמצעות בא כוחם, שהמשיבה עומדת על ביצוע מלא של פסק הדין מיום 28.8.17, הם לא עשו דבר והמשיכו לבזות את פסק הדין.

עמדת המערער מס' 3 היא, שהוא לא ביזה את פסק הדין מיום 28.8.17 ופעל באופן סביר בנסיבות העניין לאחר פרישתו מן השותפות, ולפיכך מבקש הוא לפטור אותו מן הסנקציות שנפסקו נגדו.

המשיבה התנגדה לבקשתו של המערער מס' 3.

בתשובת ב"כ המערערים לתגובת המשיבה נטען, שרישום המניות על שמו של המערער מס' 3 בחברה הוא פורמלי בלבד, שכן החברה אינה פעילה מאז פרישתו, והעסק מתנהל מאז אוגוסט 2017 ע"ש לארה שובר וחברה אשר בשליטתה. הואיל ומדובר בחברה שאינה פעילה לא מצא המערער מס' 3 מקום לפעול בעניין ביטול רישום המניות על שמו, ואין לו עניין להתעסק ברישומיה. לטענת ב"כ המשיבה, מקום בו המצהיר מטעם המשיבה אינו יכול לשלול את הטענה שאין קשר בין המערער מס' 3 לבין העסק, יש לבטל את חיובו של המערער מס' 3. לתשובתו זו של ב"כ המערערים לא צורף תצהיר.

ט"ו. בית משפט קמא החליט לדחות את בקשתו של המערער מס' 3 וקבע, שיש בבקשה משום שימוש לרעה בהליכי משפט. מוסיף בית משפט קמא, כי הנטל להוכיח שהמערער מס' 3 אינו קשור לעסק ולא יכול היה לפעול לביצוע פסק הדין מוטל כולו על המערער מס' 3 והוא לא עמד בו, מנימוקים אלה:

1. אי צירוף אסמכתא על כך שאינו קשור לבית הקפה מאז ספטמבר 2017. מתשובת ב"כ המערערים לתגובת המשיבה עולה, שהמערער מס' 3 עדיין מחזיק במניות המערער מס' 1 והוא רשום כמנהלה, ומכאן שבאפשרותו לכפות את ביצוע פסק הדין. הטענה לפיה בית הקפה מופעל על ידי גב' לארה שובר, באמצעות חברה אחרת, לא הוכחה בראיה כלשהיא. לא צורף תצהיר של גב' לארה שובר, לא צוין שמה של החברה המפעילה, לפי הנטען, את בית הקפה, ולא הוגש מסמך בדבר העברת העסק לרשותה.

פסק הדין מיום 28.8.17 ניתן כנגד המערערים מס' 2 ומס' 3 באופן אישי, ולכן אין נפקות לטענה בנוגע לחברה אחרת שקיבלה על עצמה את ניהול העסק.

2. כשבועה חודשים חלפו מאז פסק הדין מיום 28.8.17 ועד הגשת הבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט והמערער מס' 3 לא פנה לא למשיבה, לא לב"כ המשיבה, ולא לבית המשפט, ולא הודיע שאינו מפעיל עוד את העסק, ושאינו באפשרותו לבצע את פסק הדין נוכח התנהלות שותפיו. עוד מציין בית משפט קמא, שגם בתגובת המערערים לבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט לא טענו המערערים שהמערער מס' 3 עזב את העסק, ולא צורף לאותה בקשה תצהיר מטעמו, הגם שהוא נכח בבית משפט קמא בשעת הדיון ביום 13.5.18. הטענה הועלתה לראשונה בעל-פה על ידי ב"כ המערערים במהלך הדיון, ונדחתה בהחלטה מיום 14.5.18.

3. פסק הדין נגד המערערים מס' 2 ומס' 3 ניתן באופן אישי והוטל עליהם לבצע פעולות אקטיביות של פירוק והריסה של בניה שביצעו בנכס שלא כדין. המערער מס' 3 לא ביצע את

הוראות פסק הדין ולא הראה כי נקט פעולה כדי לנסות ולבצע, ולא הראה שניסה לכפות על שותפיו לבצע את הוראות פסק הדין. הוא גם לא פנה לבית משפט קמא ולא נקט בהליך משפטי על מנת לגרום לשותפיו לעשות כן.

ט"ז. מציין בית משפט קמא, כי חובתו של בעל דין לקיים הוראות פסק דין שניתן בעניינו ולכלל הפחות להראות שעשה כל שביכולתו כדי לקיימן, ואולם, המערער מס' 3 לא עשה דבר לביצוע פסק הדין.

בית משפט קמא דחה את טענתו לפיה משעזב את העסק אין הוא כפוף עוד להוראות פסק הדין, מה גם שהוא עדיין רשום כבעל מניות במערער מס' 1. בעל דין אינו יכול לפטור עצמו מלקיים הוראות פסק דין שניתן כנגדו בטענות מעין אלה.

מוסיף בית משפט קמא, שכפי שהפר המערער מס' 3 צווי מניעה במהלך המשפט, כך גם המשיך הוא להפר את הוראות בית המשפט בפסק הדין.

המערער מס' 3 לא ווידא שהוראות פסק הדין מבוצעות, והניח את הדברים בידי שותפו המערער מס' 2 וטען, כי סמך עליו שאמנם הגיע לידי הסכמות עם המשיבה. בית משפט קמא מגדיר את הדברים כגרסה מופרכת מיסודה, שאף אין בה כדי להועיל למערער מס' 3. אילו היה פונה בזמן אמת למשיבה או לבא כוחה היה מגלה שהצדדים כלל לא הגיעו להסדר, וכי המשיבה עומדת על ביצועו המלא של פסק הדין.

י"ז. בית משפט קמא גם דחה את טענת המערער מס' 3 לפיה המשיבה מעולם לא פנתה אליו באופן אישי לביצוע פסק הדין. מציין בית משפט קמא, שמשינתן פסק הדין אין המשיבה חייבת לפנות לכל אחד מבעלי הדין כדי לגרום להם לבצע את הוראת בית המשפט, שכן על בעל דין שניתן כנגדו פסק דין לפעול לביצועו מיוזמתו. המערער מס' 3 קיבל את פסק הדין, היה מודע לתכנון ולהוראותיו, והיה עליו לבצע, גם אם המשיבה לא פנתה אליו.

כמו כן, וכפי שנקבע בהחלטה מיום 14.5.18, שלא שונתה בערכאת הערעור, הרי שהמשיבה פנתה למערערים, כולל המערער מס' 3, באמצעות ב"כ המערערים והבהירה, שהיא עומדת על ביצוע פסק הדין. דין משלוח התראה לב"כ המערערים כדין משלוח התראה למערערים עצמם.

בסיכום הדברים קבע בית משפט קמא בהחלטתו מיום 14.9.18, שהמערערים ביזו את פסק הדין, ואין לאפשר למערער מס' 3 להתחמק מן הסנקציות שהוטלו עליו בגין בזיון בית המשפט.

לפיכך נדחתה בקשתו של המערער מס' 3.

י"ח. בערעור המונח בפנינו מלינים המערערים כנגד שתי ההחלטות.

נטען, שההחלטות פוגעות בכללי הצדק הטבעי וזכות השימוע, הואיל ולא התקיימו התנאים המוקדמים להטלת סנקציות, משמע, קיום דיון לאחר העברת האסמכתאות (עליהן הורה בית משפט זה). המשיבה לא הגיבה לאסמכתאות של המערערים ולא כפרה באמיתות העובדות הנטענות שהעלו המערערים. לא הייתה לבית משפט קמא סמכות לפקפק בעובדות שלא נסתרו לא על ידי הצד שכנגד, ולא בדיון (שלטענת ב"כ המערערים הייתה חובה לקיימו, אך הוא לא התקיים), כך שלמערערים לא ניתן יומם בבית המשפט, לאחר שהם העבירו את האסמכתאות שלהם ללא מחאה או הכחשה של הצד שכנגד.

אם סבר בית המשפט שהאסמכתאות אינן מספקות, היה עליו לקבוע דיון בעניין זה, והוא לא היה רשאי להסיק מסקנות או לקבוע עובדות כשאין בפניו לא ראיה מפריכה ולא תצהיר סותר.

לטענת המערערים, לא היה מקום לקבוע שהייתה הפרה של פסק הדין, ובוודאי הוא כך, בטרם התבררו העובדות כשהמשיבה אינה מתנגדת לאסמכתאות שהוגשו בעניין ביצוע פסק הדין.

לטענתם, בית משפט קמא גם טעה בפרשנות החיובים שהוטלו על המערערים לפי פסק הדין. בית משפט קמא הורה על פירוק קירוי החורף, ומעולם לא ניתן צו לפי פסק הדין לפרק את רצפת קירוי החורף, להבדיל ממשטחים אחרים שאינם קשורים לקירוי החורף.

משפורק קירוי החורף, כפי שהצטוו המערערים בהתאם לפסק הדין, לא היה מקום לפרשנות נוספת בניגוד לפסק הדין. מכאן שטעה בית משפט קמא בקביעותיו, הן לעניין הפרת פסק הדין והן לעניין הסנקציות שהוטלו.

י"ט. עוד נטען, ששגה בית משפט קמא משהטיל סנקציות של המערער מס' 3, אשר הגיש תצהיר לפי הוראות בית המשפט שלערעור, ללא מחאה או התנגדות מצד המשיבה, ולכן לא היה בית משפט קמא רשאי להטיל חיובים על המערער מס' 3, ובוודאי בטרם דן בעניינו. המערער מס' 3 חוזר וטוען, שטענותיו נתמכו בתצהיר, ללא כל תצהיר סותר, ולכן לא היה בית משפט קמא רשאי "לייצר" עובדות אחרות.

עוד נטען, שבית משפט קמא פסק כנגד המערער מס' 3 בעניין תשלום הקנס ביום 13.9.18, ורק ביום 14.9.18, לאחר שכבר החליט בעניינו, דחה את האמור בתצהירו של המערער מס' 3 בכל הנוגע להעדר אחריותו.

עוד נטען בערעור, כי שגה בית משפט קמא בקביעותיו בעניין הסנקציות, לרבות בלבול ברשימת הסעיפים.

כ. טוען ב"כ המערערים, שלא היה מקום להטיל סנקציות על המערערים לאחר שאלה פעלו כפי שהתחייבו בבית המשפט שלערעור, ובוודאי שלא היה מקום להטלת הסנקציות בטרם יתקיים דיון באסמכתאות שהוגשו לבית משפט קמא בהמשך לישיבת הערעורים מיום 28.6.18. כמו כן נטען, ששגה

בית משפט קמא בקביעת העובדות בניגוד לאסמכתאות שהוגשו, מבלי שהמשיבה הגישה כל אסמכתא נוגדת.

כ"א. המשיבה הגישה תגובתה בכתב לערעור וציינה, כי שתי ההחלטות ניתנו לאחר שבית משפט קמא למד היטב את העובדות אשר בתיק וניהל בתיק זה הליכים ארוכים ומתישים. ב"כ המשיבה מעיר במסגרת תגובתו על התבטאות חריגה בערעור, דהיינו, שהערעור מוגש כנגד "2 החלטות בלתי חוקיות בעליל", ובסעיף 12 של הערעור מבוקש לחייב את המדינה בהוצאות ההליך.

עוד טוענת המשיבה, שההוצאות בהן חויבו המערערים בהליך הערעור הקודם לא שולמו למשיבה עד כה, כשם שחויבי הוצאות קודמים לא שולמו

בתגובה לטענת המערערים שבית משפט קמא פסק נגדם, הגם שהמשיבה לא התנגדה ולא סתרה את טענותיהם, מציינת המשיבה:

ביחס למועדי ביצוע פסק הדין והוראותיו העבירה המשיבה עדכונים לבית המשפט באשר לקיים ולנעשה בשטח, ובנוגע לבקשתו של המערער מס' 3 הגישה המשיבה כתב תשובה ביום 8.7.18, ולכן יש לדחות את טענת המערערים כאילו המשיבה לא סתרה את טענותיהם ולא התייחסה אליהן.

מוסיפה המשיבה, שדווקא המערערים הם אלה שוויתרו על זכותם להגיב לדברים וזאת משלא הגישו תגובות כפי שבית המשפט איפשר להם לעשות בהחלטות בפתקית מיום 9.7.18 ו-19.8.18. תוהה המשיבה: אילו היו המערערים בטוחים בדבריהם מדוע לא הגיבו על הטענות שהעלתה המשיבה?

לבסוף מלינה המשיבה על כך, שמערערים ממשיכים להפר את פסק הדין שניתן לפני למעלה משנה. אמנם חלק מן הבנוי שלא כדין פורק, אך הפעילות במקום נמשכת לטענת המשיבה מידי יום מעבר לשעות המותרות לפי פסק הדין. במקום לסגור את המקום בשעה 21:00 הרי בפועל עובד המקום עד השעה 22:00, ואף לאחר מכן. חלק ממה שאמור היה להיות מפורק (האדניות והגדרות) נותר על כנו, החצר מלאה בפסולת ובחלקים ממה שפורק, והסטווין המשותף שנאסר על המערערים לעשות בו שימוש מהווים למעשה חלק בלתי נפרד מן העסק ומוצבים בו שולחנות וכסאות עבור לקוחות בית הקפה. לתגובת המשיבה צורפו תמונות המתארות את המצב.

כ"ב. באשר למערער מס' 3 מציינת המשיבה, שמעבר לכך שהיא הגישה את תגובתה לבקשתו (בניגוד לנטען בערעור), הרי החלטת בית משפט קמא, לטענת ב"כ המשיבה, מנתחת נכונה את המצב, כשהמסקנה היא שאין לפטור את המערער מאחריות. דהיינו, אין לפטור מאחריות המוטלת אישית על בעל דין, בנימוק שהוא עזב את העסק נשוא פסק הדין מתוך שהאמין ששותפו יבצע את שנפסק כנגד שניהם, מה גם שאותו אדם ממשיך לשמש כבעלים וכמנהל החברה המפעילה את העסק.

כ"ג. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 8.11.18 חזר ב"כ המערערים על הטענות שבערעור והוסיף, כי מדובר בהליך דרסטי שהביא להטלת חיוב של 115,000 ₪ על אדם שנמצא בפשיטת רגל (דהיינו, המערער מס' 3) מבלי לקיים דיון.

ב"כ המערערים ציין, כי בהחלטת בית משפט קמא נכתב: "אבהיר, כי נוכח פרוט' הדיון מיום 28.6.18 בבית המשפט המחוזי ברור שעד אותו מועד לא פורק קירוי החורף במלואו".

טוען ב"כ המערערים, שמפרוט' הדיון שבערעור צריך היה להבין את ההיפך, כיוון שבעמ' 16 של הפרוט' בבית המשפט שלערעור ציין ב"כ המערערים, שהוא מקבל את המלצת בית המשפט, ומסב את תשומת לב בית המשפט לכך שלפי דברי המערערים הם כבר ביצעו את כל החלטת בית משפט קמא במלואה, ולכן אין מקום להטלת סנקציות.

ב"כ המערערים טוען, כי לאחר שהגיש תצהיר בכתב יד ביום 30.5.18, ולאחר מכן (ב-5.7.18) הוגש תצהיר נוסף, כשהוא מציין שהתצהיר הוא אמת, ואילו הצד שכנגד לא הגיש תצהיר נגדי, הרי אילו רצה בית משפט קמא לקבוע עובדות אחרות היה עליו לקיים דיון במעמד הצדדים, ולא היה כל בסיס לקבוע ממצאים בנושאים שאיש לא יכול היה לחלוק עליהם. משנשאל ב"כ המערערים מדוע לא צוין בתצהיר מיום 9.7.18 באיזה תאריך בוצעו הפעולות הנדרשות לקיום פסק הדין, הפנה ב"כ המערערים לתצהיר מיום 30.5.18 והוסיף, שהתצהיר העדכני (מיום 9.7.18) **לא** סותר את התצהיר מיום 30.5.18. לפי סעיף 4 של התצהיר מיום 30.5.18 בוצע כל האמור בפסק הדין, למעט ביחס לקירוי החורף, שהוסר לפני 30.5.18, אך יתרתו הוסרה לאחר פסק הדין של בית המשפט שלערעור (כלומר, לאחר 28.6.18).

כ"ד. כמו כן הביא ב"כ המערערים במהלך הדיון לידיעתנו, שביום 26.6.18 ניתן צו כינוס נכסים נגד המערער מס' 3 במסגרת הליך פשיטת רגל. באותו יום נעצרו כל ההליכים המשפטיים כנגדו על פי חוק, ולכן לא היה מקום למתן ההחלטה מיום 14.9.18 כנגדו, אם כי ב"כ המערערים הודה שעובדה זו לא הובאה לידיעת בית משפט קמא.

בהתייחס לטענת ב"כ המשיבה, שמדובר בהליך מעין-פלילי, השיב ב"כ המערערים, שמדובר בהליך בזיון אזרחי, המתנהל לפי פרוצדורה אזרחית, למעט הערעור שמוגש כערעור פלילי, ומדובר בסנקציה אזרחית במהותה.

עוד הוסיף ב"כ המערערים, שמרגע שהמערער מס' 3 אינו נמצא בבית הקפה, ואינו עובד שם, אין לו אפשרות לבצע את מה שנדרש לבצע לפי פסק הדין.

המערער מס' 3, כך נטען, פעל בתום לב, עזב את בית הקפה, סמך על שותפו, שהוא גיסו, וקיבל את דברי גיסו שהושג הסדר עם המשיבה. המערער מס' 3 האמין בכך, והמשיבה תקופה ארוכה לא פנתה אל המערערים.

ב"כ המערערים חזר וטען, שלא ייתכן שבית המשפט יחליט החלטות ויקבע גורלות, ויחייב את המערערים בתשלום קנסות בסכום גבוה, מבלי שיקיים דיון בעניין.

כ"ה. לגבי הסרת קירוי החורף טען ב"כ המערערים, שהוראת בית המשפט להסרת הקירוי התייחסה למה שהמערערים ביצעו בפועל, אך הסרת קירוי חורף אינה מכוונת לא לגג ולא לרצפה. עוד טען, כי בינתיים התברר שאזור קירוי החורף איננו רכוש משותף אלא של העירייה.

עתירת ב"כ המערערים היא להחזיר את התיק לבית משפט קמא כדי לקיים דיון, וכן לחייב את המשיבה להגיש תצהיר, לא טענות, ולא הודעות עדכון.

כ"ו. ב"כ המשיבה ציין, שבערעור נטען שהמערערים ביצעו את הכל ושהדבר מקובל על המשיבה אשר לא הגיבה, ואולם עובדה היא שמטעם המשיבה הוגש כתב תשובה בערעור, וזאת משום שהניסיון בערעור הוא להפוך את הנפגעת לאשמה.

באשר לטענת ב"כ המערערים שבישיבת 28.6.18 טען, שקירוי החורף פורק, חוץ מהגג והרצפה, תוהה ב"כ המשיבה: מהו קירוי חורף אם לא גג? כמו כן העיר ב"כ המשיבה שהחלונות של הקירוי פורקו ונזרקו לחצר, ואילו הגג הושאר במקומו, אך בסופו של דבר ניתנה החלטה בהסכמת הצדדים שיש לפרק את הקיר במלואו, כולל הגג והמשטח כשכיום (כלומר, בישיבת 8.11.18) עולה טענה ולפיה מדובר בשטח של העירייה.

מכל מקום, בסעיף 2 של ההסדר בישיבת הערעורים מיום 28.6.18, שקיבל תוקף של פסק דין, נקבע, שבתוך 10 ימים יש לפרק את הקירוי במלואו, לרבות הדֵק, ובכך יש הודאה מצד המערערים שהצו שנתן בית משפט קמא לא קיים נכון ליום 28.6.18.

כ"ז. בהתייחס לתצהיר המערער מס' 2 מיום 5.7.18 טען ב"כ המשיבה, שהוגשה תגובה מטעם המשיבה ובה צוין, שאכן הכל פורק זולת האדניות. בית משפט קמא קיבל את הטענה שביום מתן התצהיר (5.7.18) הצו קיים. הקנס שנפסק הוא בגין הימים שחלפו עד למתן תצהירו של המערער מס' 2, שהרי המערער מס' 2 לא טען בתצהירו שהפירוק וההסרה בוצעו בתקופה קודמת, אלא מתצהירו עולה, שנכון ליום 5.7.18 הכל פורק. בית משפט קמא פסק את הסכומים כפי שנקבעו בפסק הדין שבערעור מיום 28.6.18 והכפיל במספר הימים שעד 5.7.18. המשיבה לא הגישה תצהיר נגדי לזה של המערער מס' 2 שהרי היה מקובל עליה שמה שכתוב בתצהירו אכן בוצע.

כ"ח. באשר למערער מס' 3 ציין ב"כ המשיבה, שמערער זה עדיין רשום כבעל מניות ומנהל בחברה שהיא המערער מס' 1. מטעם המשיבה לא הוגש תצהיר נגדי, הואיל וחובת ההוכחה שהמערער מס' 3 עזב את העסק מוטלת עליו ולא על המשיבה.

בית משפט קמא הגיע למסקנה, שמתצהיר המערער מס' 3 לא עולות נסיבות שיש בהן להוכיח היעדר זיקה בינו לבין העסק.

לטעמו של ב"כ המשיבה, אין צורך בקיום דיון בנושא, ומכל מקום תוהה הוא מדוע מאז הגשת בקשתו של המערער מס' 3 ביולי 2018 ועד למתן ההחלטה (14.9.18) לא הוגשה בקשה לקיים דיון פרונטלי, והוסיף, שממילא דיון שכזה אינו מהווה מקצה שפורים למה שלא נטען בתצהיר.

מציין ב"כ המשיבה, שבתגובת המערערים לבקשה לביזיון בית המשפט (שהוגשה באפריל 2018) לא נטען שהמערער מס' 3 עזב את העסק. רק בדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא נטען לראשונה, שהוא עזב את העסק עוד בספטמבר 2017, וזאת מבלי שהוא הגיש תצהיר.

כ"ט. באשר לטענה שהועלתה במהלך הדיון בפנינו מיום 8.11.18, שהמערער מס' 3 נכנס להליכי פשיטת רגל טען ב"כ המשיבה, שבין הליכי פשיטת רגל לבין ההליך נשוא הדיון אין ולא כלום, מה גם שטענה כזו כלל לא הועלתה, הגם שצו הכינוס ניתן עוד ביום 26.6.18 משמע, לפני הדיון שהתקיים בישיבת הערעורים מיום 28.6.18.

גם בבקשה שהגיש המערער מס' 3 לבית משפט קמא לפטור אותו מן הסנקציות שהוטלו עליו, לא ציין המערער מס' 3 שהוא נמצא בהליכי פשיטת רגל, וכך גם בערעור, ולמעשה הטענה הועלתה לראשונה באמצע הדיון ביום 8.11.18.

עוד טען ב"כ המשיבה, שעיקוב ההליכים לגבי פושט רגל הוא עיקוב הליכים אזרחי, ואילו ההליך לפי פקודת בזיון בית המשפט, שבסופו קנס, איננו הליך אזרחי. מדובר בסנקציה פלילית שמי שאינו שופט אינו יכול לפסוק בה ולכן למפקח על המקרקעין אין סמכות לדון בבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט, כך שמדובר בהליך פלילי לכל דבר ועניין, ומכאן שבעניין זה פקודת פשיטת הרגל אינה חלה.

ל. ב"כ המערערים השיב, וחזר על הטענה לפיה העובדה שהמערער מס' 3 רשום כבעל מניות בחברה היא עובדה שאבד עליה הכלח שכן בית הקפה מנוהל על ידי חברה אחרת. העובדה שהמערער מס' 3 רשום מבחינה פורמלית כבעל מניות בחברה שאבד עליה הכלח אינה יוצרת כל בעיה מבחינתו, שכן חברה זו אינה מנהלת את העסק, ואילו היה מתקיים דיון בבית משפט קמא היה עולה בידי המערער מס' 3 להוכיח זאת.

בנוסף הפנה ב"כ המערערים לדיון מיום 28.6.18 שם נשאל והשיב:

"אגב, הם הורידו כבר הכל, גם את הרצפה", ואם כך, תוהה ב"כ המערערים, מדוע בכלל חייבו את המערערים לפי פקודת בזיון בית המשפט אם הם ביצעו את כל מה שנדרש לפי פסק הדין? ב"כ המערערים

אישר שהוא אמנם נתן בישיבת 28.6.18 את הסכמתו להגיש אסמכתאות לבית משפט קמא בתוך 10 ימים להוכחת ביצוע כל הנדרש, וחזר על טענתו, שכל מה שהיה צריך להיות מבוצע אכן כבר בוצע, ומשלא התקיים דיון פרונטלי בפני בית משפט קמא, לא ניתנה למערערים ההזדמנות להוכיח זאת.

עוד טען ב"כ המערערים, שגם נמנעה ממנו האפשרות להוכיח את כל מה שטען המערער מס' 3 בתצהירו, לרבות כל ההסברים שנתן המערער מס' 3 לגבי העדר הזיקה בינו לבין העסק.

עד כאן תמצית טענותיהם של באי כוח הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 8.11.18.

ל"א. לאחר שעיינו בתיקו של בית משפט קמא, לרבות בהחלטות שניתנו, ובכלל זה ההחלטות מיום 13.9.18 ומיום 14.9.18 (נשואות הערעור), כמו גם בהודעת הערעור, בתגובת המשיבה להודעת הערעור, בטיעוניהם של באי כוח שני הצדדים בפנינו, ובפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שיש לדחות את הערעור הן בכל הנוגע להחלטה מיום 13.9.18, והן בכל הנוגע להחלטה מיום 14.9.18.

ל"ב. החלטותיו של בית משפט קמא הן מיום 13.9.18 והן מיום 14.9.18 מנומקות היטב ומבוססות על התשתית כפי שהונחה בפני בית משפט קמא, ולא ראינו כל הצדקה להתערב בהחלטות אלה.

ב"כ המערערים הלין על כך שבית משפט קמא לא קיים דיון פרונטלי במעמד הצדדים הן בנוגע לאסמכתאות שהגיש ב"כ המערערים, בהמשך לפסק הדין שניתן בישיבת הערעורים מיום 28.6.18, ואשר נתן תוקף להסדר שהושג בין הצדדים, ולפיו ככל שתוצגנה אסמכתאות בפני בית משפט קמא בתוך **10** ימים ממועד ישיבת 28.6.18 על כך שהאמור בפסק הדין מיום 28.8.17, ובהחלטת בית משפט קמא מיום 14.5.18, אכן בוצע, יועמדו הקנסות על מחצית הסכום שקבע בית משפט קמא.

בהמשך להסדר מיום 28.6.18 הוגש לבית משפט קמא תצהירו של המערער מס' 2 מיום 5.7.18, ובו פירט את כל הפעולות אשר בוצעו, כשלטענתו בכך בוצע כל הנדרש לפי פסק הדין (ובנוסף גם ציין שהמערער מס' 3 פרש מן העסק בספטמבר 2017, אך לכך נתייחס בהמשך).

בית משפט קמא נתן החלטה ביום 9.7.18 ובה הורה לב"כ המערערים להגיש עותק מן התמונות שצורפו לתצהירו של המערער מס' 2, וביקש שהתמונות תהיינה בצבע, וקצב זמן למטרה זו עד 22.7.18. דא עקא, החלטתו זו של בית משפט קמא לא קוימה.

ביום 19.8.18 העיר בית משפט קמא, שהמערערים לא מילאו אחר החלטתו מיום 9.7.18, והבהיר, ככל שלא תוגשנה התמונות שצורפו לתצהיר מיום 5.7.18, כשהן ברורות ובצבע, עד 30.8.18, תינתן החלטתו על יסוד החומר הקיים.

ל"ג. המשיבה מצדה הודיעה לבית משפט קמא ביום 9.7.18, בהתייחסה לתצהירו הנ"ל של המערער מס' 2, כי לעיצומו של עניין קירוי החורף פורק, לרבות הרצפה, אך בשטח נותר קיר עץ נמוך, אדנית עץ ובה צמחיה, וכן ציינה המשיבה, שהעסק אינו פעיל בימי שבת. לגבי הסטווין צוין, שקיימת בו פעילות שוטפת, לרבות הצבת כסאות ושולחנות בשעות הפעילות, ובאשר לעישון צוין, שהשילוט האוסר על עישון איננו נאכף.

נעיר, בהקשר זה, שאין לקבל את טענת המערערים כאילו לא הייתה תגובה מצד המשיבה וכאילו לא חלקה המשיבה על טענות המערערים, שהרי המשיבה התייחסה (ביום 9.7.18) לתצהיר המערער מס' 2 מיום 5.7.18, וכפי שנראה בהמשך, התייחסה גם לבקשתו של המערער מס' 3 לפטור אותו מן החיובים שהוטלו עליו.

בית משפט קמא אִפְשֵׁר לב"כ המערערים להשיב לתגובתו זו של ב"כ המשיבה עד 22.7.18, אך תשובה כזאת לא הוגשה.

ל"ד. בהחלטתו מיום 13.9.18 קיבל בית משפט קמא את האמור בתצהירו של המערער מס' 2, וציין במפורש בסעיף 10 של החלטתו:

"נמצא, כי בשלב זה בוצעו הוראות פסק הדין מיום 28.8.2017, וזאת ביום 5.7.2018, תוך 5 ימים מיום מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי...".

לנוכח האמור, גם אין לטעמנו סיבה הנראית לעין מדוע צריך היה לקיים דיון פרונטלי בעניין זה, כשנקודת המוצא היא, שאכן בהתאם לתצהירו של המערער מס' 2 מיום 5.7.18 בוצעו הוראות פסק הדין.

בהתאם לכך, ונוכח המוסכם בישיבת הערעורים מיום 28.6.18, חלה ההוראה אשר לפיה אם יבוצע פסק הדין מיום 28.8.17 במלואו, בתוך 10 ימים, כולל הורדת קירוי החורף והדק באופן מלא, תעמוד הסנקציה שנקבעה בהחלטת בית משפט קמא מיום 14.5.18 על מחציתה.

ל"ה. בית משפט קמא חישב בהחלטתו מיום 13.9.18 את שיעור הקנס המגיע לגבי התקופה שבה לא קוים פסק דינו של בית משפט קמא, לפי פרק זמן של 35 יום (מיום 1.6.18 עד 5.7.18), וזאת לגבי תיקון ההפרות אשר לפי סעיף 53(ז) של פסק הדין (פירוק קירוי החורף, המשטח שלצד הכניסה לבניין, משטחי הדק, המעקות והאדניות), שכן בהחלטתו מיום 14.5.18 איפשר בית משפט קמא למערערים לתקן הפרות אלה עד 30.5.18, ומשאלה לא בוצעו חישב בית משפט קמא את הקנס המגיע (מחצית, דהיינו 500 ₪ ליום) החל מיום 1.6.18 עד מועד מתן תצהירו של המערער מס' 2 5.7.18.

ל"ו. לגבי הפרת הוראת סעיף 53(ח) של פסק הדין, דהיינו, האיסור על המערערים לסגור את הסטווין בשטח שבחזית ולא להניח ציוד כלשהו בשטח הסטווין, קבע בית משפט קמא בסעיף 21(ב) של החלטת

14.5.18, שהקנס ישולם בגין כל הפרה החל מיום 18.5.18, ומשההפרה לא תוקנה חישב בית משפט קמא את הקנס המגיע (מחצית, דהיינו 2,000 ₪ ליום) החל מיום 18.5.18 עד מועד תצהירו של המערער מס' 2, 5.7.18, משמע, 49 יום.

ל"ז. לא שוכנענו שיש מקום להתערב בקביעותיו אלה של בית משפט קמא המתבססות הן על האמור בהסדר אשר קיבל תוקף של פסק דין בערכאת הערעור ביום 28.6.18, והן על האמור בתצהירו של המערער מס' 2 מיום 5.7.18, שהיה מקובל על בית משפט קמא, כשגם המשיבה אישרה שהאמור בתצהיר המערער מס' 2 בוצע.

הטרוניה של המערערים היא שלמעשה לטעמם ההפרות תוקנו עוד לפני תאריך 30.5.18 ולכן לגרסתם לא היה מקום לחייבם בתשלום הקנסות.

נציין, כי בתצהירו של המערער מס' 2 מיום 5.7.18 לא הייתה התייחסות ספציפית למועד שבו אכן תוקנו ההפרות נשוא פסק דינו של בית משפט קמא מיום 28.8.17. כך, למשל, לא צוין מתי בוצע פירוק קירוי החורף, כולל הגג, מתי בוצע פירוק הבמה והמדרגות, מתי נפתחו הקירות והמחיצות בשטח הסטווין, מתי הוצב שלט מניעת העישון, וכיוצ"ב.

משנקבע בהחלטת בית משפט קמא מיום 14.5.18, אחרי דיון ארוך ומפורט במעמד הצדדים, שהמערערים הפרו את הוראות פסק הדין מיום 28.8.17, והוקצב בפסק הדין פרק זמן למערערים לתיקון ההפרות, ברי שהיה מוטל על המערערים הנטל להוכיח מתי בדיוק תוקנו ההפרות, וזאת על מנת שהקנסות לא יחולו עליהם (ככל שהתיקון בוצע והושלם לפני המועד שנקבע לתחילת הטלת הקנסות היומיים), ולחלופין, להרים את הנטל ולהוכיח שמועד ביצוע התיקונים קדם לתאריך 5.7.18, שהוא מועד הגשת תצהירו של המערער מס' 2.

היה על המערער מס' 2 לציין ולפרט בתצהירו באופן ברור מהם המועדים בהם בוצעו התיקונים.

ל"ח. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 8.11.18 צוין בפני ב"כ המערערים (עמ' 2 לפרוט') שבתצהיר מיום 5.7.18 לא נאמר מתי בוצע תיקון ההפרות, הגם שהיה ברור שיש חשיבות לכל יום של אי-ביצוע פסק הדין לנוכח הקנסות היומיים. על כך השיב ב"כ המערערים, שהוא מפנה לתצהיר שהגיש לבית משפט קמא עוד ביום 30.5.18. תצהירו זה של המערער מס' 2 הוגש לאחר שתחילה הוגשו תמונות כדי לתעד את התאמת הנכס לאמור בפסק דינו של בית משפט קמא מיום 28.8.17, אך בית משפט קמא ציין בהחלטתו מאותו יום, שהתמונות (למעט שלט איסור עישון) אינן מהוות אסמכתא, שכן לא ניתן להבין דבר מן התמונות. בהמשך ההחלטה נכתב: **"יש להגיש אסמכתאות ברורות, מגובות בתצהיר שיבהיר אילו מסעיפי ההחלטה בוצעו ומתי"** (ההדגשה שלנו).

מכאן, שכבר ביום 30.5.18 הבהיר בית משפט קמא למערערים שיש חשיבות לא רק בציון העובדה שהוראות

פסק הדין בוצעו, אלא יש גם חשיבות לשאלה מתי.

מיד בהמשך הוגש תצהיר בכתב יד של המערער מס' 2, שבו פירט את הפעולות שבוצעו לצורך מילוי הוראות פסק הדין, ובסעיף 2 נכתב: **"אני מצהיר כי לפני יום 30.5.2018 שעה 16:00 בוצעו במקום על ידי קבלן מטעמי הפעולות הבאות:"**

בהחלטתו מיום 31.5.18 הבהיר בית משפט קמא שאין די בתצהירו זה של הערער מס' 2, וצוין:

"אין בכוונתי לחזור על החלטות קודמות (ראה החלטה מיום 30.5.2018) ואין זה מתפקידי 'לחלוב' תשובות ואסמכתאות מהנתבעים. מבחינת בית המשפט אין די בתצהיר, כל עוד לא צורפו אליו אסמכתאות מתאימות, בדמות תמונות ברורות בצבע בנוגע לכל אחת ואחת מהפעולות הנדרשות על פי החלטות בית המשפט".

ל"ט. כנגד תצהירו הנ"ל של המערער מס' 2 מיום 30.5.18 הוגשה הודעה ביום 5.6.18 מטעם המשיבה. בעוד שבתצהיר המערער מס' 2 נטען, שקירוי החורף פורק, האדניות הוזזו, וסולקו כל המטלטלין בשטח הסטווין, צירפה המשיבה תמונות מיום 4.6.18 והעירה, שמן התמונות עולה, שהקירוי עודנו קיים, המשטח פורק, אך הקירוי עצמו שריר וקיים, וכן גם האדניות המקיפות אותו, והסטווין עודנו משמש את העסק, ובשעות היום מוצבים בו כסאות ושולחנות, ואילו בשעות הלילה הסטווין סגור על ידי תריס חשמלי, בניגוד להוראות פסק הדין מיום 28.8.17.

יצוין, שחרף החלטת בית משפט קמא מיום 31.5.18, תמונות ברורות בצבע לא הוגשו על ידי המערער, הגם שבית משפט קמא חזר על החלטותיו אלה הן ביום 9.7.18 והן ביום 19.8.18. בהחלטתו האחרונה הבהיר בית המשפט, שככל שתמונות כאמור לא תוגשנה עד 30.8.18 תינתן החלטה על בסיס החומר הקיים.

מ. ואולם, בשים לב לכך, שהמשיבה בתגובתה מיום 8.7.18, אישרה, לאחר שהתקבל אצלה תצהיר המערער מס' 2 מיום 5.7.18, שקירוי החורף אכן פורק, לרבות הרצפה (אך נותר קיר עץ נמוך, אדנית עץ ובה צמחיה, וחצר משותפת מלאה פסולת), וכן אישרה, שהעסק אינו פעיל בימי שבת, אם כי קיימת פעילות שוטפת בסטווין לרבות הצבת כסאות ושולחנות בשעות הפעילות, קבע בית משפט קמא בהחלטתו מיום 13.9.18, שהוראות סעיף 53(ז) לפסק הדין מיום 28.8.17, וכן הוראות סעיף 53 (ח) לפסק הדין בוצעו ביום 5.7.18, שהוא המועד בו הוגש תצהירו של המערער מס' 2.

מ"א. הואיל ובית משפט קמא קבע, כי תצהירו של המערער מס' 2 מיום 31.5.18 אין בו כדי להניח את הדעת, בהעדר אסמכתאות מתאימות, והודעת המשיבה מיום 5.6.18, לרבות התמונות שצורפו, לא עלתה בקנה אחד עם התיאור שבתצהיר המערער מס' 2, ואילו בתצהיר מיום 5.7.18 לא היה פירוט מתי בוצעה כל אחת מן הפעולות שנדרשו לקיום הוראות פסק הדין, רשאי גם רשאי היה בית משפט

קמא להתייחס למועד בו הוגש התצהיר (5.7.18) כמועד שבו הוכח להנחת דעתו של בית המשפט שההפרות נשוא סעיף 53(ז) וסעיף 53(ח) של פסק הדין אכן תוקנו.

מ"ב. איננו סבורים שנגרם עוול למערערים, ושקופחה הגנתם, בכך שלא התקיים דיון פרונטלי, ושלא נחקר המערער מס' 2 על תצהירו, שכן ממה נפשך: הרי המשיבה בהודעתה מיום 8.7.18 אישרה שבוצעו הפעולות לתיקון ההפרות (אם כי לא כולן) ולגבי המועדים מתי בוצע, לטענת המערערים, התיקון של כל אחת מן ההפרות ממילא לא הייתה התייחסות בתצהירו של המערער מס' 2, ולכן גם לא היה טעם לקיים דיון פרונטלי בעניין זה. החלטתו של בית משפט קמא מיום 13.9.18 מבוססת למעשה על מה שמופיע בתצהירו של המערער מס' 2.

מ"ג. טרזניה נוספת שהעלו המערערים היא (סעיף 4 להודעת הערעור), שמעולם לא ניתן צו לפי פסק הדין של בית משפט קמא מיום 28.8.17, לפרק את רצפת קירוי החורף, ולמעשה פירוק הקירוי גופו היה בו כדי לענות על הנדרש לפי פסק הדין, ולא מעבר לכך, ולא היה מקום לפרשנות נוספת. על טענה זו חזר ב"כ המערערים גם בעמ' 3 לפרוט' מיום 8.11.18, דהיינו, שכאשר נאמר הסרת קירוי החורף הכוונה לקירוי עצמו "**לא גג ולא רצפה**" (עמ' 3 ש' 18).

איננו סבורים כך. קירוי החורף כולל, לטעמנו, גם את הגג וגם את משטח הרצפה.

בדיון שהתקיים ביום 28.6.18 התקבלה בהסכמה הצעת ההסדר שהבאנו בפני הצדדים, ובסעיף 2 (עמ' 16 לפרוט' שם) צוין: "**כולל הורדת קירוי החורף והדק, באופן מלא**", כך שאין מקום להעלות מחדש סוגיה זו.

לא שוכנענו אפוא שנפלה שגגה כלשהי בהחלטת בית משפט קמא מיום 13.9.18, ובנסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, אין לקבל את טענת המערערים כאילו לא ניתן להם יומם בבית משפט קמא.

מ"ד. באשר לערעור על ההחלטה מיום 14.9.18, שבה דחה בית משפט קמא את בקשתו של המערער מס' 3 כי יופטר מן החובה לקיים את פסק הדין מיום 28.8.17 ומן הקנסות שהוטלו בגין אי-קיום פסק הדין:

ב"כ המערערים מלין, בין יתר הדברים, על כך שבית משפט קמא נתן את החלטתו לגבי המערער מס' 3 ביום 14.9.18, זאת לאחר שיום קודם לכן פסק, כאמור כבר לעיל, בעניין הקנסות שעל המערערים לשלם בגין הפרת הוראות פסק הדין. לטעמו של ב"כ המערערים, היה בית משפט קמא כבר כבול להחלטתו הקודמת מיום 13.9.18, וכדברי ב"כ המערערים בעמ' 1 לפרוט' מיום 8.11.18: "**רק למחרת היום, כאשר כב' השופט הבין שהוא טעה, הוא דן בבקשה שלו. מה הוא יעשה? יחזור בו? הוא כבר קבע. הוא לא ביטל את פסק הדין**".

איננו מקבלים טענה זו.

אמנם ברור שיש זיקה בין שתי ההחלטות, ואולם ההחלטה מיום 13.9.18 עניינה השאלה האם תיקנו המערערים (שלושתם) את הפרות, והאם עליהם לשאת בקנסות, ואם כן - ממת, ואילו ההחלטה מיום 14.9.18 היא ספציפית ביחס לבקשתו של המערער מס' 3 להשתחרר מן החיובים שהוטלו. ככל שבית משפט קמא היה מקבל את טענות המערער מס' 3 ופטר אותו מחיוביו, הרי החלטת 13.9.18 הייתה ממשיכה להתקיים, והייתה עומדת בתוקפה לגבי שאר המערערים.

לכן, לא נפל כל פגם בכך שהחלטת 14.9.18 ניתנה לאחר ההחלטה בעניין הקנסות מיום 13.9.18.

מ"ה. בקשתו של המערער מס' 3 (גיא עזריאלי) לפטור אותו מן החיובים שהוטלו עליו לפי פסק הדין מיום 28.8.17, וממילא מן הקנסות שלפי פקודת ביזיון בית המשפט, הוגשה ביום 4.7.18, וזאת בהמשך למוסכם בדיון שהתקיים בישיבת הערעורים מיום 28.6.18.

בתצהירו התומך בבקשתו טוען המערער מס' 3, שהוא עבד בשותפות בבית הקפה עם גיסתו ובעלה (המערער מס' 2), וזאת עד פסק הדין מאוגוסט 2017. עקב פסק הדין, הודיע המערער מס' 3, כי נוכח המגבלות שהטיל בית המשפט, אין להמשיך בניהול בית הקפה במקום, ולכן ביקש לסגור את העסק, אולם שותפיו לא קיבלו את עמדתו. המערער מס' 3 פרש לפי טענתו מן השותפות בספטמבר 2017, ואילו השותפים שנותרו התחייבו בפניו, כך נטען, להסדיר את האמור בפסק הדין מול המשיבה. לטענת המערער מס' 3, מסר לו המערער מס' 2, שהוא אכן הגיע להסדר עם המשיבה תמורת דמי שכירות.

נוכח האמור, כך נטען בתצהיר, לא היה המערער מס' 3 מודאג בעניין חיובי פסק הדין, והמשיבה מעולם לא פנתה אליו אישית בעניין הפרת החיובים. על ההליכים נודע לו מפי בא כוחו, סמוך לפני הדיון אליו התייצב.

לטענת המערער מס' 3, הוא נדהם לשמוע בדיון מיום 13.5.18 את טענות בנה של המשיבה, שעמדו בסתירה לעובדות שהיו בידיעתו על יסוד מה ששותפיו לשעבר מסרו לו.

מוסיף המערער מס' 3 בתצהירו, שהוא עובד כשכיר בזאפה, ואין לו כל קשר לעסק מאז ספטמבר 2017.

בסעיף 9 לתצהירו צוין, כי תלושי שכר לוטים, ואולם כפי שציין בית משפט קמא בהחלטתו, לא צורפו תלושי שכר לתצהירו של המערער מס' 3.

מ"ו. לטענת המערער מס' 3, אין לו כל אפשרות לבצע את ההריסה, ו/או סגירת העסק בשבת, ו/או למנוע עישון במקום, הואיל ואין לו כל זיקה למקום, והוא אינו יכול למנוע בכוח את הפעילות הנטענת.

מציין עוד המערער מס' 3, שכאשר התברר לשותפיו לשעבר כי המשיבה חזרה בה מן ההסדר הנטען, ביצעו הם

את כל הנדרש לפי פסק הדין, מה שמוכיח שהמערער מס' 3 יכול היה לתת אמון בדברי השותפים, שהם יכבדו את פסק הדין. לסיכום טוען המערער מס' 3, שמאז ספטמבר 2017 הוא אינו קשור לעסק, שהוא לא ביזה את פסק הדין, ופעל באופן סביר בנסיבות העניין לאחר פרישתו מן השותפות.

מ"ז. בניגוד לנטען בערעור, דהיינו, שהמשיבה אינה מגיבה לאסמכתאות ואינה כופרת באמיתות העובדות שהעלו המערערים, וכן שלא הייתה כל מחאה, או התנגדות מצד המשיבה ביחס לתצהירו של המערער מס' 3 (סעיף 6 בהודעת הערעור), הרי כפי שציינו, **כן הוגשה** תגובה מצד המשיבה ביחס לטענותיו של המערער מס' 2 בנוגע לשאלה האם בוצעו החיובים על פי פסק הדין, כשם שהוגשה תגובה מצד המשיבה גם ביחס לבקשתו ולתצהירו של המערער מס' 3 להיות מופטר מן החיובים שלפי פסק הדין.

המשיבה ציינה בתגובתה, שהיא מוכנה לקבל את הטענה, שהמערער מס' 3 לא היה **פיזית** בנכס כעובד/מנהל מאז ספטמבר 2017, ואולם הוא עדיין רשום כבעלים וכמנהל בנסח רשם החברות, ולכן הוא בעל אפשרות לכפות את עמדתו על החברה לכל דבר ועניין, לרבות שעות הפעילות של המקום, וכיו"ב.

מוסיפה המשיבה בתגובתה, שניתן היה אולי לטעון לגבי המערער מס' 3, שבכל הנוגע להפרת הוראות פסק הדין לגבי שעות הפעילות וימי הפעילות, הוא לא יכול היה לשלוט על כך, אולם לא כך לגבי היעדר פירוק של אלמנטים שונים עליהם הורה בית משפט קמא בפסק דינו.

כשעזב המערער מס' 3 (לטענתו) את המקום, הפריטים שצריך היה לפרקם טרם פורקו, והוא אף לא נקט באמצעים או בהליכים כדי לוודא את ביצוע הפירוק במועד בו עזב לגרסתו את העסק. לכן, כך מציינת המשיבה, המערער מס' 3 אחראי להפרות פסק הדין ואין הוא יכול לרחוץ בניקיון כפיים.

המשיבה גם כופרת בטענת המערער מס' 3, שהיא מעולם לא פנתה אישית אליו, שכן הוכח בפני בית משפט קמא, שנשלחו התראות ודרישות חוזרות ונשנות אל ב"כ המערערים. אם ב"כ המערערים לא עדכן את מרשיו, אין הדבר יכול לעמוד לזכות המערער מס' 3, שהרי דין המצאת התראה אל המייצג כדין המצאת התראה אל המיוצג.

המשיבה חוזרת על טענתה, שהמערער מס' 3 מנהל ובעלים רשום, ובתור שכזה יש לו זכויות וחובות בחברה, מה גם שלא הוצג הסכם בדבר פרישתו מן העסק. המערער מס' 3 יכול היה לנקוט בהליכים משפטיים כדי לאכוף את הביצוע על שותפו לשעבר, אך הוא לא עשה כן.

מ"ח. בית משפט קמא אפשר לב"כ המערערים להשיב על טענותיו אלה של ב"כ המשיבה.

בתשובתו מציין ב"כ המערערים, שרישום המניות על שם המערער מס' 3 בחברה, הוא פורמלי בלבד, שכן החברה אינה פעילה מאז פרש המערער מס' 3 מן העסק, המתנהל מאז 2017 על שם לארה שובר וחברה

שבשליטתה. הואיל ומדובר בחברה שאינה פעילה, לא ראה המערער מס' 3 לנכון לטפל בעניין ביטול רישום המניות על שמו, כשמניות אלה חסרות כל ערך, מדובר בחברה שקרסה כלכלית, ואין למערער מס' 3 כל עניין להתעסק ברישומיה.

לתגובה זו לא צורף תצהיר מטעם המערער מס' 3, ואף לא תצהיר של גב' לארה שובר.

מ"ט. נציין, כי החיובים נשוא פסק דינו של בית משפט קמא מיום 28.8.2017 הוטלו הן על המערער מס' 2 והן על המערער מס' 3 באופן אישי, ולכן צדק בית משפט קמא, משקבע בהחלטתו, שאין כל נפקות לטענה, לפיה חברה אחרת קיבלה על עצמה את ניהול העסק.

יתר על כן, וכפי שבדין ציין בית משפט קמא בהחלטתו, לא הוגשה כל ראייה על כך, שהעסק מופעל על ידי גב' לארה שובר באמצעות חברה אחרת. לא הוגש תצהיר של גב' לארה שובר עצמה, הגם שבנסיבות העניין התבקשה הגשתו של תצהיר כאמור. לא צוין שמה של החברה המפעילה כיום, לפי הנטען, את העסק, וגם לא הוגש מסמך שיש בו כדי להעיד על העברת העסק לרשותה.

נוכח העובדה, שהחיובים נשוא פסק הדין הוטלו אישית גם על המערער מס' 3, אין ספק שמוטל היה עליו הנטל להוכיח שהוא אינו קשור לעסק, ושלא היה באפשרותו לפעול לביצוע פסק הדין. בצדק קבע בית משפט קמא, שהמערער מס' 3 לא עמד בנטל זה, ולא צורפה אסמכתא המעידה שהוא אינו קשור לעסק מאז ספטמבר 2017. הטענה לפיה המערער מס' 3 עודנו מחזיק במניות החברה (המערער מס' 1), ושהוא רשום כמנהלה, איננה שנויה במחלוקת, כך שהדעת נותנת שבאפשרותו לכפות את ביצועו של פסק הדין.

נ. כמו כן, אין לקבל את טענת המערער מס' 3, שצוינה בסעיף 12 לתצהירו, כי לא ביזה את פסק הדין, ופעל באופן סביר בנסיבות העניין לאחר פרישתו מן השותפות, שכן מאז שניתן פסק הדין באוגוסט 2017, ועד שהוגשה הבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט (כ-7 חודשים) לא פנה המערער מס' 3, לא למשיבה, לא לבא כוחה, ולא לבית המשפט, ולא הודיע, שהוא אינו מפעיל עוד את העסק ושאינו באפשרותו לבצע את פסק הדין נוכח התנהלות שותפיו.

נ"א. לא זו בלבד: בצדק העיר בית משפט קמא, שבתגובת המערערים לבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט (אפריל 2018), לא הועלתה הטענה, שהמערער מס' 3 עזב את העסק, ואף לא צורף תצהיר שלו. הטענה לפיה עזב המערער מס' 3 את העסק הועלתה לראשונה, בעל פה, בזמן הדיון בבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט (ונדחתה בהחלטה מיום 14.5.2018).

נוסיף על כך, שגם מקובלת עלינו קביעתו של בית משפט קמא, שהמערער מס' 3 לא הוכיח שניסה לכפות על שותפיו לבצע את הוראות פסק הדין, ואף לא פנה לבית המשפט על מנת לגרום לשותפיו לעשות כן. למעשה, המערער מס' 3, לא עשה דבר לצורך ביצוע פסק הדין, ואכן, כפי שהעיר בית משפט קמא (עמ' 3 של החלטת

:(14.9.2018

"לא יעלה על הדעת שבעל דין יפטור עצמו בהינף יד מלקיים את הוראות פסק דין שניתן כנגדו בטענות מסוג זה. כפי שהפר את צווי המניעה שניתנו במהלך המשפט, כך גם המשיך להפר את הוראות בית המשפט בפסק הדין. דבר לא השתנה".

מסקנותיו וקביעותיו של בית משפט קמא בהחלטתו מיום 14.9.2018, בה נדחתה בקשתו של המערער מס' 3 לפטור אותו מן החיובים שהוטלו עליו בפסק הדין ומן הקנסות שהוטלו עקב הפרת ההוראות שנקבעו בפסק הדין - מקובלות עלינו כולן ובמלואן, ואיננו סבורים כי נפלה שגגה כלשהי בהחלטתו של בית משפט קמא.

נ"ב. טרוניית ב"כ המערערים היא על כך, שלא ניתן למערער מס' 3 יומו בבית משפט קמא, ולא נקבע דיון פרונטלי, שבו יכול היה המערער מס' 3 לשכנע בצדקת טענותיו.

יצוין, כי הגם שבקשתו של המערער מס' 3 הוגשה לבית משפט קמא ביום 4.7.2018, וההחלטה נשואת ערעור זה ניתנה למעלה מחודשיים לאחר מכן, לא הוגשה מטעם ב"כ המערערים בקשה כלשהי לבית משפט קמא לקיים דיון במעמד הצדדים.

לא זו אף זו: הנטל להוכיח שחיובי פסק הדין אינם חלים עליו מאז שפרש מן העסק (לטענתו בספטמבר 2017) רובץ על שכמו של המערער מס' 3. מכאן, שיש לבחון האם הטענות שהועלו מטעמו אכן יש בהן כדי להצדיק את שחרורו מחובותיו אלה, כשעל כך יש להוסיף, שהעובדה שהמערער מס' 3 הוא בעל מניות בחברה (המערער מס' 1) ומנהלה, היא עובדה שאיננה שנויה במחלוקת.

יתר על כן, ב"כ המשיבה אף היה מוכן (בסעיף 3 של תגובתו) לקבל את הטענה, שהמערער מס' 3 אכן לא היה פיזית בנכס כעובד/מנהל מאז ספטמבר 2017.

השאלה שעמדה לדיון בפני בית משפט קמא הייתה איפוא ממוקדת בסוגיה:

האם הטענות שהועלו בתצהירו של המערער מס' 3, בשילוב העובדה שהוא רשום עדיין כבעל מניות בחברה וכמנהל, האם די בטענות אלה כדי לפטור אותו מקיום חובותיו על פי פסק הדין? והאם די בכך כדי להימנע מלהטיל עליו את הקנסות בגין אי-קיום ההוראות נשוא פסק הדין, קנסות שנקבעו בהחלטה **מיום 14.5.18**, אחרי דיון ארוך ומפורט במעמד הצדדים שהתנהל ביום 13.5.18.

נ"ג. המסקנה אליה הגיע בית משפט קמא בהחלטתו מיום 14.9.2018 היא החלטה משפטית, האומרת שבנסיבות העניין שבתיק זה, **ובשים לב לטענות שהעלה המערער מס' 3**, אין כל הצדקה לפטור אותו מן החיובים שהוטלו עליו.

בנימוקים המשפטיים שפירט בית משפט קמא בהחלטתו - לא נפלה כל שגגה. בנסיבות שכאלה, קיומו של דיון פרונטלי במעמד הצדדים, לא היה בו כדי לשנות מן התוצאה, הבלתי נמנעת, אליה הגיע בית משפט קמא, שהרי העובדה שהמערער מס' 3 הוא בעל מניות בחברה (המערער מס' 1) ומנהלה, איננה שנויה במחלוקת. המערער מס' 3 לא הצביע על פעולה כלשהי שהוא עשה מאז פרש מן העסק, לטענתו, בספטמבר 2017, על מנת לגרום לשותפיו לקיים את הוראות פסק הדין (למרות מעמדו כמנהל בחברה), ולא הוכיח שפנה למשיבה, או לבא כוחה, או לבית המשפט, על מנת להביא לידיעתם שהוא פרש מן העסק. גם לא הומצא הסכם המצביע על סיכום דברים (כפי שמקובל) בדבר פרישתו של המערער מס' 3 מן העסק, הטענה שהועלתה על כך שהעסק מנוהל על ידי גב' לארה שובר וחברה שבשליטתה, לא נתמכה בתצהיר, או באסמכתא כלשהי.

נוכח האמור לעיל, אין לקבל את טענותיו של המערער מס' 3 כאילו לא היה לו יומו בבית המשפט וכאילו נפגעו זכויותיו.

כך גם אין לקבל את הטענות שהועלו בסעיף 10 ובסעיף 11 של הערעור, שכן בית משפט קמא לא קבע בעניין בקשתו של המערער מס' 3 עובדות בניגוד לאסמכתאות, ולא "ייצר" עובדות אחרות, כפי שמלין ב"כ המערערים, אלא פעל כהלכה משנית את התשתית כפי שהונחה בפניו, והסיק את המסקנות המשפטיות המתחייבות מכך.

נ"ד. במהלך הדיון בפנינו מיום 8.11.2018 (עמ' 2 לפרוט') הביא ב"כ המערערים לידיעתנו שביום 26.6.18 ניתן צו כינוס נכסים כנגד המערער מס' 3 בתיק פש"ר (מחוזי חיפה) 31787-06-18 (כב' השופט איל באומגרט). לנוכח הצו טען ב"כ המערערים, שהחל מאותו יום נעצרו כל ההליכים המשפטיים כנגד המערער מס' 3 מכוח חוק, ולא היה מקום ליתן כנגדו את ההחלטה נשואת הדיון, גם אם נכון הוא, שהדבר לא נאמר לבית משפט קמא. ב"כ המערערים הוסיף, שאם המשיבה מעוניינת להמשיך בהליכים, עליה לפנות בבקשה מתאימה לבית המשפט של פשיטת רגל, על מנת לבקש אישור להמשיך את ההליכים בתיק זה, והדבר לא נעשה.

נ"ה. אין בידינו לקבל את טענתו זו של ב"כ המערערים. נעיר, כי ההחלטה בדבר צו כינוס נכסים ניתנה יומיים לפני שהתקיים הדיון מיום 28.6.2018 בהליך הקודם של הערעור שהגישו המערערים, אך עניין צו כינוס הנכסים לא הועלה אז כלל. גם בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא ביום 4.7.2018, לפטור את המערער מס' 3 מחיוביו, לא נזכרה עובדה זו, ואף לא בערעור על החלטותיו של בית משפט קמא מיום 13.9.2018 + 14.9.2018, אלא היא הועלתה לראשונה בפנינו ביום 8.11.2018.

לעיצומו של עניין, לא נוכל לקבל את הטענה, לפיה צו לכינוס נכסי החייב יש בו כדי להביא לעיכוב ההליכים (לפי סעיף 22 של פקודת פשיטת הרגל) ככל שאלה ננקטו מכוח פקודת בזיון בית המשפט, מה גם שההחלטה מיום 14.5.2018 בה קבע בית משפט קמא, כי המערערים חטאו בבזיון בית המשפט, ניתנה עוד לפני שניתן צו כינוס נכסים כנגד המערער מס' 3 (22.6.2018).

הסנקציה לכופ אדם בקנס, או במאסר, כדי לציית לצו הניתן על ידי בית המשפט (סעיף 6 של פקודת בזיון בית המשפט) ניתנת לערעור לפי סעיף 8 של הפקודה "באותם התנאים הנוהגים בערעור על פסק דין פלילי המטיל עונש כיוצא בזה".

אמנם, הסנקציה לפי פקודת בזיון בית המשפט, במקרה שבפנינו, נועדה להביא לאכיפה של פסק דין שניתן בהליך אזרחי, אך משהטיל בית המשפט את הסנקציה (של קנס או מאסר), מקבל ההליך צביון מעין-פלילי, והא ראה שהערעור על הסנקציה מוגש כערעור פלילי. לכן, אין מקום לטענה כאילו יש לעכב את ההליך לפי פקודת בזיון בית המשפט כנגד המערער מס' 3 בגלל צו כינוס הנכסים שניתן בעניינו.

נ"ו. סיכומי של דבר, לא נפלה שגגה כלשהי בשתי החלטותיו של בית משפט קמא מיום 13.9.18 ומיום 14.9.18, ולפיכך אנו מורים על דחיית הערעור.

אנו מחייבים את המערערים, ביחד ולחוד, לשלם למשיבה שכר טרחת עורך דין בסכום כולל של 4,000 ₪, שישולמו **בתוך 30 יום** ממועד המצאת פסק הדין, שאם לא כן יישא כל סכום שבפיגור הפרשי הצמדה למדד וריבית כחוק מהיום ועד התשלום בפועל.

בהתאם להסכמת הצדדים, אנו מורים שהמזכירות תמציא את העתק פסק הדין אל:

1. ב"כ המערערים, עו"ד יואל גולדברג, חיפה.

2. ב"כ המשיבה, עו"ד מיכאל סיגל, חיפה.

ניתן היום, י"ד כסלו תשע"ט, 22 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.

א. אלון, שופטת

ב' בר-זיו, שופטת

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]